

סוללים דרן

בונים חירות תודעתית

חוברת מאמרים

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>לעץ גבוה ומפואר דרושים שורשים</u>	<u>1</u>
<u>7</u>	<u>מפגש קצוות לאחר פורים</u>	<u>2</u>
<u>10</u>	<u>גלגלי האסטרטגיה מסתובבים בעולם</u>	<u>3</u>
<u>13</u>	<u>גבורה ישראלית מקורית</u>	<u>4</u>

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

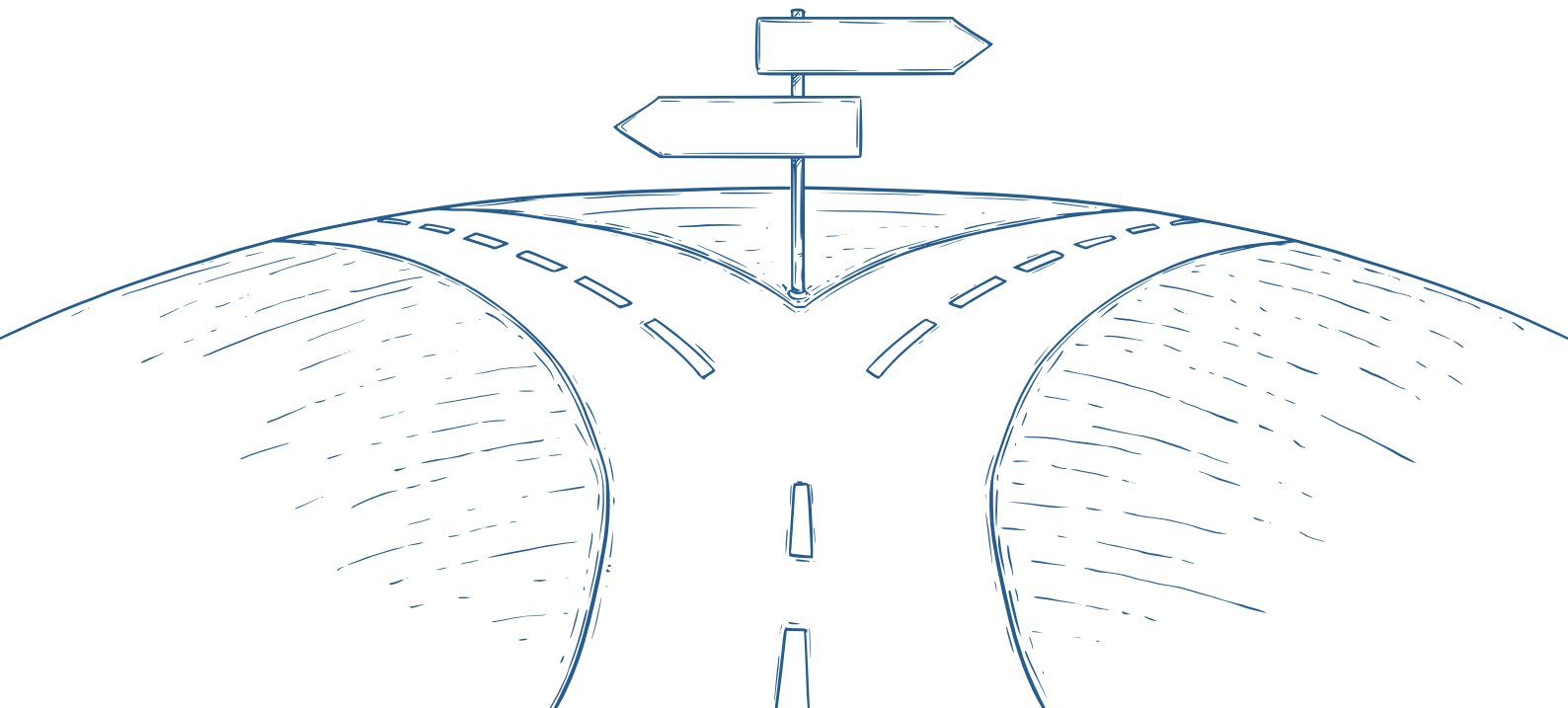
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

לעץ גבוה ומפואר דרושים שורשים

בן יעקב סבו

שקיעתה של אידיאולוגיה: על המשבר של הציונות מנותקת השורשים והמסורת, ועל חזון יהודי

בילדותי לא הכרתי תורה וכמעט לא אמונה. גדלתי בבית שהיה שיין רעיונית וערכית לציונות מנותקת השורשים, התנועה שהובילה את מפעל התחייה הלאומית, ייבשה ביצות, הקימה את המדינה ועיצבה את מוסדותיה, אך ניצבת כיום בפני משבר זהות עמוק. מה שהחל כ'מרד קדוש' במסורת הגלותית לטובת בניית הארץ וריבונות, הלך והתפתח עבור חלקים בציונות זו לניתוק של ממש מכל שורש, זהות ומשמעות. תהליך זה לא רק שרוקן את האידיאולוגיה מכל תוכן, הוא אף הוביל ישירות לאימוץ עמדות פוסט-ציוניות ואנטי-יהודיות.

הניתוק מהשורשים ואובדן הצידוק המוסרי

הדורות הראשונים של הציונות מנותקת השורשים ניסו להישאר נטועים עמוק בארון הספרים היהודי. מנהיגים כדוד בן-גוריון וברל כצנלסון שאבו את הצידוק המוסרי לשיבת ציון מהתנ"ך ומההיסטוריה היהודית. אולם, ככל שחלפו השנים, הלך וגבר הניתוק. כשבוחרים מה רוצים ללקט ולקחת מתוך התורה, מתוך רצון ה', מסתבר שנשארים גם בלי מה שליקטו. כאשר אידיאולוגיה מנתקת את עצמה מהיסודות שהולידו אותה - הברית האלוקית, הקשר ההיסטורי והייעוד היהודי - היא נותרת ללא עוגן. בהיעדר תשתית שורשית יהודית והיסטורית מוצקה, הציונות המנותקת מחפשת עוגן חדש להישען עליו. היא מנסה לסמוך על ערכים אוניברסליים וליברליים, המוגדרים על ידי אומות המתפרקות בעצמן אל מול האסלאם, וזה מנתק אותה עוד ועוד מבסיס האם. מהבית. כאשר ערכים אלו מתנגשים עם צורכי הקיום הלאומיים ועם הזהות שלנו, חוויים רבים מהאנשים האלה משבר. עבור חלקם, חוסר היכולת להצדיק את הזכות על הארץ במונחים יהודיים מוביל לשחיקת הצדקת הקיום הציוני ואף קיום החיים עצמם, ולעיתים אף להזדהות מטורללת עם הצד השני.

חוסר היכולת לשמוח בהישגים הנעשים בשם האמונה

אחד הביטויים המובהקים והכואבים של קריסה אידיאולוגית זו הוא הניכור, ואף העוינות, כלפי הישגים ציוניים מובהקים - אם הושגו מתוך מניעים אמוניים.

ההיסטוריה הציונית רצופה בהישגים של התיישבות, ביטחון ואחיזה בארץ, שבעבר היו זוכים לקונצנזוס.

בהיעדר תשתית שורשית יהודית והיסטורית מוצקה, הציונות המנותקת מחפשת עוגן חדש להישען עליו. היא מנסה לסמוך על ערכים אוניברסליים וליברליים, המוגדרים על ידי אומות מתפרקות

”
**החשש העמוק
מהתפרקות המושגים
הישנים, ובנוסף לכך
מאובדן ההגמוניה
התרבותית והחברתית,
גובר על השמחה
הלאומית הטבעית**

כיום, כאשר ההתיישבות או הגבורה הצבאית מונעות מתוך תחושת שליחות יהודית ואמונית, בליווי פסוקים מן המקורות, חלקים מממשיכי דרכה של הציונות המנותקת מתקשים לשמוח בכך. להפך - זהו צער בשבילם, כי הישגים אלה מבטאים, לבנה אחר לבנה, את קריסת כל תפיסתם את הטוב והרע, את משמעות הקיום; ולשמור על תפיסת קיום יציבה זה עניין הישרדותי.

החשש העמוק מהתפרקות המושגים הישנים, ובנוסף לכך מאובדן ההגמוניה התרבותית והחברתית, גובר על השמחה הלאומית הטבעית. במקום לראות ביהדות האמונית מנוע בערה של אהבת הארץ, היא נתפסת כאיום. מצב זה מוביל לפרדוקס טרגי: אידיאולוגיה שהוקמה כדי לבנות את הארץ, מוצאת עצמה מסתייגת מבניין זה רק בשל זהותם ואמונתם של הבונים. אפילו חיסול חמינאי, גדול הצוררים מאז היטלר - נעשה יום של אבל על הניצחון של ממשלת הרוב היהודי. והם אינם מתביישים לבטא זאת בפרהסיה בכל כלי התקשורת.

התקווה: הדור הבא והשיבה לזהות

למרות המשבר בשדרות האידיאולוגיות הוותיקות, העתיד הגאולי של עם ישראל הוא דווקא בהיר ומרומם. מפעל הציונות והיהדות צומח בקצב אדיר מהשטח, ובמיוחד מהדור הצעיר. אנו עדים לצמיחתו של דור חדש, משוחרר מהפחדים ומהמרד של הדורות הקודמים. דור זה מבין שהזהות, האמונה ואהבת השם מבטאות עומקי עומקים שהם כלל לא נחשפו אליהם. ואלו אינם ביטויים מאיימים, אלא שורשי חיינו.

יש כאן אמונה חדשה וגאה: בניגוד לדיכוטומיה הישנה של 'חילונים נגד יהדות', הדור הצעיר מאמץ מודל של זהות יהודית טבעית, שבה הלאומיות איננה סותרת את האמונה אלא משלימה אותה.

יש כאן רוח לחימה מתוך אמונה: בצה"ל ובחברה האזרחית ניכרת עלייה בנוכחותה של שפה אמונית. צעירים רבים מבינים שכדי להתמודד עם אתגרי הקיום במזרח התיכון, לא די בטכנולוגיה ובקדמה חומרית; נדרשת גם רוח איתנה השואבת את כוחה מנצח ישראל.

יש כאן איחוד בין הישראלי ליהודי: הדור הבא מבין שאין שום סתירה בין היותו מודרני להיותו מחובר למסורת, והוא מוכן לשמוח בכל הישג לאומי, מתוך הבנה שהציונות והיהדות הן שני צדדים של אותו מטבע.

המשבר של הציונות מנותקת השורשים נולד ברגע שהיא בחרה לכרות את הענף ההיסטורי והאמוני שעליו ישבה. עם זאת, התחייה הלאומית אינה נעצרת. היא פשוט מחליפה צורה וחוזרת למקורותיה, כשהיא נישאת על כתפיו של דור צעיר ומאמין, שאינו מתנצל על יהדותו אלא שואב ממנה את הכוח להמשיך ולבנות.

הדור הבא מבטא את המרד שלו דווקא בחיבור לשורשים ולא בהתנערות מהם. זהו פלא גדול, המעיד על מאגרי תודעה עצומים שאולי עדיין לא נחשף אפילו מעט מהם.

הרכבת של גאולת ישראל דוהרת. מוזמנים לעלות עליה, אל תישארו על הרציף.

"וְגַם נִצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקַר וְלֹא יִנָּחַס"

”
**המשבר של
הציונות
מנותקת
השורשים
נולד ברגע
שהיא
בחרה
לכרות את
הענף
ההיסטורי
והאמוני
שעליו
ישבה**

מפגש קצוות לאחר פורים

אודי בן חמו

בתשע בבוקר הם נפגשו במשרד ליד מכונת האספרסו. **שניהם, עם עיניים אדומות מרוב עייפות - אבל מסיבות אחרות לגמרי.** שני קצוות של חבל שברור שמתישו יהיו חייבים להיקשר יחד.

בתשע בבוקר הם נפגשו במשרד ליד מכונת האספרסו. שניהם, עם עיניים אדומות מרוב עייפות - אבל מסיבות אחרות לגמרי

ישראל נכנס ראשון.

הוא נראה כאילו עבר עליו מכבש, אבל מכבש של מסורת עמוסה בכל טוב. עיניו טרוטות מחוסר שינה, החולצה שלו מעוטרת בכתם יין קטן. הוא החזיק מגש עם שאריות של משלוח מנות שכלל וופלים מצופים ורבע בקבוק מיץ ענבים של רמי לוי.

"רק רמי לוי - הכי ישראלי שיש לנו, אז מה אם הוא עושה עלינו קופה". ישראל מחייך.

למה הוא מחייך? כי לישראל משפחה גדולה וילדים משכילים, חריפים, אוהבי דעת, שמעבירים את השבתות בווידואים על כל נושא שאפשר להתווכח עליו, אבל תמיד מסיימים בחיבוקים.

ישראל סיים פרויקט לוגיסטי של חלוקת 40 משלוחי מנות תוך כדי שירת "ליהודים הייתה אורה ושמחה", ולא אכפת לו שכולם אומרים לו שהוא זייפן עם דיפלומה.

"זה בשביל הנשמה, לא כדי להתקבל לפילהרמונית", צחק, למרות שזו בכלל תזמורת, ולא מקהלה.

"בוקר טוב, ימים היסטוריים!" הוא קרא בקול גדול והכין קפה שחור חזק כמו שרק הוא יודע להכין.

בפינה השנייה עומדת ויקטוריה. גם לה היו עיניים אדומות, אבל זה בגלל שהיא נראתה כאילו היא נושאת על כתפיה את כל עוולות המאה ה-21. היא לא ישנה הלילה, ולא בגלל "עד דלא ידע". היא בילתה את החג בחרדה אטומית מהסלמה אזורית, תוך שהיא מנסה להרגיע את לואי (הכלב), שחוה פוסט-טראומה מהירידות למקלט ומפניהם של השכנים מלאי החרדה והלחץ.

לידה מונחת כוס רב-פעמית מזכוכית ממוחזרת, והיא מביטה בתיעוב וברחמים במגש של ישראל.

"ישראל, אתה מודע לכך שהמגש הזה הוא קטסטרופה אקולוגית?" היא מסננת בזעם קדוש, בעודה בודקת שהקפה שלה מקורו בסחר הוגן. "כלים חד-פעמיים? פלסטיק שמזהם את האוקיינוסים ומרעיל צבי ים כדי שתוכלו לחלק סוכר מעובד ושומן טראנס? והרעש הזה..."

האלימות הסימבולית היא פשוט פשיזם של רעש שמתעלם מהמוחלשים ומבעלי החיים.

”
**“הלאומנות הזו,
 השמחה המופרזת על
 השמדת 'עמלק' זו
 הכחשה קולקטיבית
 של הסבל
 האוניברסלי”**

”נו, ויקטוריה, מה קרה?” ישראל צוחק בפנים מאירות של אדם שמתמודד עם מורכבויות וגיוס של הבן הגדול בלי להניד עפעף.

”היה חג שמח. הילדים היו בבית, רקדנו ושמחנו וקיימנו מצוות היום. ברוך השם היה שמח. קצת מסורת. קצת, כלומר הרבה, יין, מת על החרבונה הזה... מה רע?”

”מה רע!?” ויקטוריה כמעט נחנקת מההפוך עם הסויה שלה. **”הלאומנות הזו, השמחה המופרזת על השמדת 'עמלק' - המונח הזה הוא פשוט דה-הומניזציה של האחר ושימור של נרטיב קולוניאליסטי. אנחנו בעיצומו של משבר אקלים, העולם בוער, מלחמה גרעינית היא אפשרות ריאלית, ואתם רוקדים במקלטים כאילו אין מחר? זו הכחשה קולקטיבית של הסבל האוניברסלי. למה אי אפשר לחגוג שלום עולמי במקום נקמה פרובינציאלית?”**

ישראל משך בכתפיו. **”ויקטוריה, גם במלחמה צריך לחייך. תראי את המשפחות השכולות הגיבורות האלו, למשל. צריך ללמוד מהן. את חייבת להתחיל לחיות ולפגוש אנשים אמיתיים ולא פרופילים בפייסבוק. שמחה, נשמה, שמחה! אחרת בשביל מה אנחנו פה?”**

”אנחנו פה כדי לתקן”, היא רוטנת, מסירה שערה של חתול שנדבק לסוודר שלה שנקנה מחנות יד שנייה שדואגת למחזור, ומחשבה נוספת מעיבה לפתע - האם החתול שלה זקוק לטיפול פסיכולוגי בעקבות החג.

”אבל איך אפשר לתקן כשיש כל כך הרבה שנאת האחר במרחב? כשהמדינה הופכת את האוזניים של המן המסכן למאכל לאומי עם פרג או תמרים? אי אפשר קצת חמלה במקום הזה?”

היא שותקת לרגע, ואז העיניים שלה נחות על היד של ישראל. הוא חובש תחבושת קטנה. **”מה קרה ליד שלך?”** היא שואלת בטון פחות לוחמני.

”אה, זה?” ישראל מחייך במבוכה. **”יש לנו שכן, ניצול שואה ערירי, עליתי אליו עם משלוח, הילדים הקטנים שלי ישבו איתו ושאלו אותו על ההיסטוריה שלו במשך שעות, הוא כל כך שמח. ניסיתי לעזור לו לפתוח איזו צנצנת ריבה ישנה והיא נשברה. לא נורא, העיקר שהוא לא היה לבד בחג.”**

לויקטוריה לא התחשק לספר לישראל שגם היא התנדבה, אבל במוקד לעובדים זרים ואחר כך ב'תנו לחיות לחיות'.

ויקטוריה שתקה. היא נזכרה שבזמן שהיא כתבה פוסט זועם על 'זיהום אוויר' ו'הצורך בפירוז המזרח התיכון מגרעין', היא הרגישה בודדה להחריד בדירת ה-40 מ"ר שלה עם לואי ורוזה. היא מושיטה יד, ולמרבה התדהמה של שניהם, לוקחת וופל מצופה מהמגש של ישראל. "טוב," היא ממלמלת, "לפחות זה פרווה, אני מקווה. **אני לא נוגעת במוצרים מהחי כבר שנתיים מסיבות מצפוניות.**"

"בטח פרווה, ויקטוריה. בהשגחה הכי מחמירה," קרץ ישראל.

"מזל שזה נגמר", היא אמרה ונגסה בוופל, מרגישה פתאום משהו מוכר בטעם של ילדות, לפני שהעולם הפך למשא כבד כל כך. "מזל שהסיוט הזה מאחורינו והשקט חוזר. עוד שנה של שפיות עד שהטירוף הזה יחזור שוב".

ויקטוריה הסתובבה ויצאה מהמטבחון. ישראל, מבסוט ומחויך, נוגס באוזן המן היבשה ולוחש לעצמו: "מזל שהיא לא יודעת שבירושלים הפורים רק התחיל...".

”
**מרגישה
פתאום
משהו מוכר
בטעם של
ילדות, לפני
שהעולם
הפך למשא
כבד כל כך**

גלגלי האסטרטגיה מסתובבים בעולם

עזרא הימן

בשבת האחרונה, בשעה שמדינת ישראל יצאה למהלך המכריע לפירוק ליבת ציר הרשע של המזרח התיכון, **חשבתי על כל מה שעבר עלינו בשלושים השנים האחרונות:** החושך והאור, הרעה והטובה, כיצד גלגל מסתובב ומתהפך בעולם.

קוצר הרוח וחוסר הגיבוי של העורף למלחמת מנע, למלחמה רב זירתית, לספיגת אבידות, על רקע העייפות, ההססנות והספק הפנימי - הם שהותירו אותנו תקועים

א. "ויהי בימי"

אלו היו שלושים השנים הרעות. תהליך אוסלו, פירוק ונסיגה מגוש קטיף, מלחמת לבנון השניה, משפטיזציה משתקת, אובדן האמון בעצמנו. הרדיפה אחרי ההסכם המדיני היתה כרוכה בתהליך של שקיעה איטית וסהרורית, של אובדן עצמי. השיא היה מתקפת ה-7/10.

אך מתחת לשקיעה, שבישרה סופה של תקופה, עלתה, צמחה והלכה הקומה הבאה של קיומנו. וכמו תמיד בעם ישראל, השקיעה היא רק המבוא לקראת הלידה הבאה. ונקודת השפל עצמה הדליקה את ההתעוררות הגדולה.

ב. "צום ובכי ומספד"

במשך שלושים שנה בנה ציר הרשע את טבעת האש. זרועות תמנון מצפון ודרום, מפנים ומחוץ, עם מבול אינסופי של טילים, צבא מתאבדים, וראש אחד, עמלקי-איסלאמי מוגן היטב, שבונה את הנשק להשמדה המונית. ומעל הכל, טבעת האש נישאה על כפי מערב עייף וישראל מנומנמת, שקועה במשתאות רב-תרבותיים ופנטזיות כפר גלובלי, שוכחת את עצמה ואת זהותה, מאבדת את תודעת קיומה.

לא ניתן היה לגדוע זרוע אחת לבדה. לא ניתן היה להגיע לראש הנחש בלי עימות כולל עם הזרועות ועם הגוף. לא ניתן היה להילחם בכל אלה יחד, ולהמנע מסכנה גדולה וצפי למחיר כבד בנפש. אך בעיקר קוצר הרוח וחוסר הגיבוי של העורף למלחמת מנע, למלחמה רב זירתית, לספיגת אבידות, על רקע העייפות, ההססנות והספק הפנימי - הם שהותירו אותנו תקועים עמוק בסיפורי אשליות על אינטרסים כלכליים והרתעה אפקטיבית, בשולי דרך ללא מוצא.

וככל שעבר הזמן, המחיר רק עלה והלך ותפח.

ואז הגיע רגע השפל, הרגע בו כל זה אמור היה להתפוצץ עלינו, הרגע בו זיהה צורר היהודים את שיא חולשתנו; והוא ניסה את כוחו, והביא ליום קשה מאוד לישראל. מתקפת שמחת תורה.

”
**ככל שהשתחררנו
מלפיתת המוות -
משהו צמח בנו
וגדל, והתהפכנו
על אויבינו**

ג. "ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם"

באותם רגעים ראינו בעיקר את השפל ואת מחירו הכבד. שילמנו עליו בדמים רבים ובריבית דריבית. אך **ברגע זה גם התהפכנו בתוכנו: האריה התעורר**. עדיין לא התחלנו לתקן באמת את כל הקונספציות והחולשות, אבל משהו גדול יותר ניעור בנפשנו. המכה, הקושי, הייסורים, הבשלות הפנימית - כל אלה רוממו אותנו בבת אחת, ושחררו משהו מהגבורה שהיתה כלואה קודם בתודעה.

ואז הכל התהפך: האויב הקטן ביותר גרם לנו הכי הרבה נזק, אך ככל שעלתה ההתעוררות שלנו - האויבים הגדולים יותר, זרועות התמנון הארוכות יותר נפלו ביתר-קלות. חיזבאללה, סוריה, ואז ראש התמנון, איראן. ככל שהעמיקה הבשלות התודעתית שלנו, **ככל שהשתחררנו מלפיתת המוות - משהו צמח בנו וגדל, והתהפכנו על אויבינו**.

מי האמין. האסון, שהיה בראשית הדרך שיא השפל והיגון, הפך להיות יסורי הלידה לפירוק מוחלט של ציר הרשע וטבעת האש, שנבנו במשך עשרות שנים לכלותנו.

ד. "ורבים מעמי הארץ מתייהדים"

התרגלנו לקולות השמאל, העסוקים ללא הרף במציאת הפתרון, בהסכם השלום, בסיומת המדינית. התרגלנו שכל שיח השלום הזה קשור לשפיפות קומה לאומית, המעטת יחודינו כעם, עמנום זהותנו וטשטוש תרבותנו. התרגלנו להטחת האשמות, לדרישה המתריסה: 'אז מה הפתרון שלכם'; התרגלנו להשמיע התנצלויות ('כולם רוצים שלום אבל השאלה איך משיגים אותו'). נגררנו בעל כרחנו לסיומת המדינית הצולעת כאופציה יחידה, שלעומתה יש כביכול רק מלחמת נצח.

שלושים שנה של כשלונות עקובים מדם נדרשו לנו כדי להתייחס מאחיזת העיניים השקרית הזו, ולהתחיל לנסח ולבטא עבור עצמנו את החלופה. הנה אנו מתחילים לראות אופק אחר.

”
**כיליון ציר
הרשע
איננו רק
הסרת
איום קיומי
מעלינו.
הוא גם
חלק
מתהליכי
הצמיחה
הפנימיים
שלנו**

וזה מתחיל, קודם כל, דווקא בכוח לעמוד לבד, נאמנים לעצמנו, בלי לנסות לשרטט ביהירות מערבית מטופשת את קץ ההיסטוריה. זה מתחיל בהחלטה להילחם על קיומנו כמו שצריך, כמה זמן שצריך, הכי עוצמתי שיש. **עוצמה רוחנית, מוסרית, צבאית ומדינית. מלחמה של טוב נגד הרוע.** לשנן ולהעמיק את המידה הטובה של הכרעה ונצחון. בלי לחפש את היד המושטת, בלי לנסות לרצות אחרים. כי זה נכון ואמיתי וצודק ומביא תקווה לעולם.

ודווקא זה מה שפורש לפנינו אט אט את ציר הבריתות עם עמים חפצי-חיים. עוצמה בטחונית, מדינית וכלכלית, הנטועה עמוק בחזון יהודי, רעיוני-תרבותי, ובבהירות של אמת מוסרית - אלה בונים יחד גם את ההשפעה הבינלאומית, את שיתופי הפעולה, ואת הבריתות האזוריות. ובימים אלה ממש נסללת הדרך לבריתות של הציוויליזציה היהודית עם עמים חפצי חיים, שרוצים לעמוד איתנו כנגד תופעת הפירוק הפנימי, הפחדנות והרפיסות המוסרית שפשטה במערב.

ה. "והאיש מרדכי הולך וגדול"

לפני אחת עשרה שנה עמד נתניהו בגבורה בקונגרס מול ממשל עוין של אובמה, שניסה לסלול את הדרך לאיראן גרעינית. זה היה רגע מכונן שסיכם עשרות שנים של התמסרות ומסירות לביטחון-ישראל מול האיום של ציר הרשע האיראני. באותו נאום הוא הצהיר שישראל תעמוד גם לבד מול איראן, אך הוא בטוח שארה"ב לא תעמוד מנגד ותצטרף אליה. כשליחו של העם היהודי בעת הזו, הוא קוטף כעת את הפרי וזוכה להוביל את המערב כולו במאבק על ציוויליזציה אנושית.

ו. ליהודים היתה אורה ושמחה"

כיליון ציר הרשע איננו רק הסרת איום קיומי מעלינו. הוא גם חלק מתהליכי הצמיחה הפנימיים שלנו. וכמו שהניצחון בימי שושן היה התשתית לשיבת ציון ובית שני, והניצחון של בעלות הברית על הנאצים היה חלק מבניית הקומה הלאומית של הקמת מדינת ישראל - גם היום, הכיליון של ציר הרשע האיראני הוא חלק מהצמיחה הפנימית שלנו, של הקומה הבאה בחיינו, של ביסוס מקומנו, זהותנו ויעודנו בעולם.

גבורה ישראלית מקורית

אודי בן חמו

יומיים לפני תחילת המלחמה עם איראן נשא האלוף רומן גופמן דברים בכנס שעסק במורשתו של אורד וינגייט המכונה ה'ידיד'.

במשך שיחה בת 47 דק' הציג גופמן תפיסה בהירה, אמיצה, ישרה ומעוררת השראה. זוהי **הרצאה בעלת פוטנציאל להפוך לתוכנית עבודה לשנים.**

הוא פתח במילים: **"אנחנו לקראת שבת זכור.. וכמובן בעת הזאת אנו מעמיקים את ההבנה עד כמה חשוב לזכור את אשר עשה לנו עמלק" וכו'..**

בהמשך הוא אמר: **"מילים כמו נצח ישראל, גאולת ישראל בשנתיים האחרונות הפסיקו להיות איזשהו משפט פומפוזי או שורה בתוך תפילה בבתי כנסת, זה הפך ממש לתוכנית עבודה ולכן אם תרצו 'נצח ישראל' תלוי בהשתנות שלנו.. ואני מדבר אך ורק על התרבות הביטחונית.."**

כך בצניעות מתבקשת מבין גופמן את מקומו. כלובש מדים קיבלת מנדט לעסוק בביטחון, לא בחינוך החברה הישראלית. יהיו ערכיך אשר יהיו. שלא כמו סגן רמטכ"ל לשעבר שהטיף לחברה הישראלית וזיהה בה 'תהליכים מעוררי חלחלה', ועוד בערב יום השואה.

השיחה עסקה בצורך בעיסוק במורשת, בשינוי התרבות הביטחונית, בטיפוח הרצון ("הידיעה **מחוללת את הרצון והרצון מחולל את היכולת**" ציטט את הרב קוק), ביוזמה, בהכרעה, בצניעות ובביקורת עצמית **ובנכונות ליטול סיכון אישי.**

כאמור, את השיחה חתם רומן בנכונות ליטול סיכון אישי כשהוא מחבר ומוצא הקבלה בין ארגון ניל"י ודמויותיהם של אהרון אהרונסון ושרה אהרונסון לבין דמויותיהם של מרדכי ואסתר. לא פחות.

רומן טען שכשאתה שליח ציבור בעל אחריות - 'אין ארוחות חינם'.

"שרה אהרונסון מסרה את נפשה; האומץ לא מופיע רק בסיכון החיים אלא ביום יום.. כששרה אהרונסון מתהלכת פצועה ברחובות זיכרון אחרי שעינו אותה ויודעת מה עומד לקרות, ועומדים שכניה, כאלה שמכירים אותה ומגדפים אותה.. היא הייתה נכונה ליטול את הסיכון הזה.. זו מסירות נפש וזה יותר קשה.."

לאור תפיסות עולם מזוקקות אלו, כל בר דעת מבין שרומן - מבלי שרצה בכך - מהווה איום על בעלי תפיסות 'קצת שונות' ולכן הוא ומשפחתו ראויים לקבל מטריית הגנה והערכה ציבוריים מחברה חפצת חיים; הוא הרי אינו איש פרטי, הוא שליח ציבור מסור הפועל בתודעת שליחות מכוח האומה כולה.

אנו מוצאים את השיחה הזאת כמופת וכמתאימה כמו כפפה ליד לרוח אותה אנו מבקשים להביא בסוללים דרך!

מצורפת השיחה לשימושכם - דברי האלוף רומן גופמן.

